

bemandingslisterne, derved kunde de faa simpelt hen blive fri for de ikke ubetydelige Sportler, som dermed ere forbundne. Men den anden Deel er Skibsbemandingslisternes Paategnelse og Undersøgelse. En Skibsfører skal, naar han er paa Reise fra Landet over til fremmede Havne — dersom hans Skib ikke er et Dampskib, som gaaer mere regelmæssigt, thi Dampskibene have da her, som i saa mange andre Tilfælde, særegne Fordele fremfor Seilskibe — lade sin Skibsbemandingsliste undersøge og paategne, og derfor skal Mønstringsoverføreren have et vist Gebyr, som efter Skibets Størrelse kan gaae op, s. Ex. for et Skib paa 200 Ræster til 4 Rd. 38 $\frac{1}{2}$, Skibsføreren skal ved enhver Havn, selv om han ingen Forandring gjør i sin Skibsbemandingsliste, alligevel lade den undersøge og paategne og betale sit Gebyr; selv om han kun har en enkelt Mand, skal han gjøre det Samme. Jeg skal om denne Sag henvise til Departementstribunen for 1852, Pag. 462. Der kunne de Herrer læse en Historie om denne Sag. Jeg skal referere et Exempel, som kan godtgjøre, hvorledes det hænger sammen med disse Gebyrer. Et Skib paa 49 Ræster — det er et forholdsvis ikke stort Skib — tager fire Mand i en sjællandsk Havn og betaler til Mønstringsoverføreren 2 Rd. 70 $\frac{1}{2}$; han tager derefter en Mand i en lollandsk Havn paa Reisen til England og betaler atter 2 Rd. 70 $\frac{1}{2}$ i Gebyr; han reiser til England og maa da igjen betale til Consulen, og hvis han gaaer den samme Vej tilbage, maa han selvfølgelig betale de samme Beløb. Jeg vil ikke tale om, hvad han betaler i Udlandet; men hvad han kommer til at betale i de to Havne her i Landet, udgjør, hvis han gaaer den samme Vej tilbage, 5 Rd. 44 $\frac{1}{2}$ ud og 5 Rd. 44 $\frac{1}{2}$ ind eller ialt 10 Rd. 88 $\frac{1}{2}$, med et rundt Tal 10 Rd., hvilket giver to Rigsdaler pr. Mand, han har ombord, for den enkelte Reise. Hvem, troe de Herrer, kommer til at betale disse Penge? Det er Skibsoverføreren, men selvfølgelig falde alle saadanne urimelige Udgifter tilbage paa den simple Sømand, idet det trykker hans Hyre ned. Hvorfor skulle nu disse Udgifter betales? For at holde Søruddet i Orden; thi havde vi ikke Søværnepligtige, kunde de meget godt

reise uden en saadan Paategning. For at holde Søruddet i Orden skal det gjøres; men betale da Landsoldaterne Noget til Rægdsmanden, naar de komme og melde ham, at de ere flyttede til en anden Huusbonde i Sognet, hvilket de efter Loven skulle gjøre, og han skal give dem Paategning? Betale de Noget til Rægdsmanden, naar de flytte til et andet Rægd, for at faae en Attest af ham derom. Betale de Noget til Rægdsforstanderen, naar de gaae over til et andet Amt? Ikke en Skilling betale de i noget af disse Tilfælde; Landsoldaten, hvad enten han er riig eller fattig, kan flytte fra Sted til Sted efter Børnepligtslovens Regler, og han betaler ikke Gebyr hverken til Rægdsmanden eller Rægdsforstanderen i nogen Retning, uagtet vi jo derigjennem kunde skaffe de vedkommende Embedsmænd, ligesom det her er Tilfældet, et meget betydeligt Tillæg til deres Lønning eller ogsaa Staten en meget betydelig Indtægt. Det har man afføkket. Det gaaer her som i saa mange andre Tilfælde — jeg bebrejder ikke de ærede Herrer det —, at de Forhold, der angaa Handel og Skibsfart, have ligget bras, fordi naturligtvis Borgernes Interesse lettere har ladet sig lede i en anden Retning. Jeg finder det meget inoconseqvent, at man, for at føre Søruddet rigtigt, udsætter de menige Sømand for Forhold, der trykke deres Hyre, naar vi ikke gjøre det Samme for Landsoldaternes Vedkommende. Jeg har derfor troet det passende her at benytte Leiligheden til at foreslaae, at disse Sportler ganske skulle bortfalde. De vedkommende Embedsmænd ere i Reglen, med Undtagelse af en særegen lønnet Mand i Kjøbenhavn, Tolddoppebørjelsbetjente, og nu have de uden egentlig Lovhjemmel — det er dog ikke Tilfældet, thi siden 1851 er der Lovhjemmel derfor — havt et Tillæg til deres Løn ved disse Sportler, som man ikke kan berøve dem, saalænge de sidde i deres nuværende Embeder; man kan vel gjøre det, men billigtvis gjør man det ikke, det er en Fremgangsmaade, som vi ikke pleie at følge. Jeg har derfor foreslaaet en midlertidig Bestemmelse, som ikke ligger for i Diebliffet, men som staaer i nær Forbindelse hermed, og som gaaer ud paa, at de Embedsmænd, der bestyre disse